

ЛЕСЬ ПОДЕРВ'ЯНСЬКИЙ

Рух життя, або Динамо

**Лесь Подерв'янський
Рух життя, або Динамо
Збірник**

Рух життя, або Динамо

Сцена поступово освітлюється місячним сяйвом, так що становиться видно сидячого мудила і другого мудила, що стоїть біля дверей. Раптом зверху падає кінець, по ньому видно з'їжджає третій мудило і дає пизди першому.

Третій мудило. А ось маєш!

Перший мудило. Ууууу... (Йому боляче.)

Третій мудило тікає. Деякий час на сцені тихо. Другий мудило стоїть біля дверей і нічого не робить. Прибігає четвертий мудило.

Четвертий мудило. Куди він побіг? (Другий мудило мовчить.)

Четвертий мудило. Пизди захотів? На! (Пиздить його.)

Другий мудило падає, четвертий мудило тікає. Деякий час на сцені тихо. Потім вбігає п'ятий мудило.

П'ятий мудило (питає у другого). Куди він побіг?

Другий мудило (пиздить його). А ось тобі, щоб не питав!

П'ятий мудило падає. Вбігає шостий мудило.

Шостий мудило. Біжимо туди! (Показує.)

Шостий і другий мудили тікають. П'ятий мудило робить відчайдушні спроби піднятися, але раптом двері падають і припизджують його. На сцені з'являється сьомий мудило. На ньому наклеєний напис: «НІХТО В ЦЬОМУ НЕ ВИНУВАТИЙ!!!».

Завіса

Нірвана, або альзошпрех Заратустра

Сюрреалістичні нутрощі котельної, в якій, однак, затишно приваблюють погляд хазяйські полиці з консервами, соліннями, маринадами, крупами, милом, макаронами та іншими необхідними при фінансовій кризі і громадянській війні речами. У кутку таємниче виблискує імпортна (і, вочевидь, поцуплена) сантехніка з нержавейки, схожа на лицарський обладунок. В центрі, біля манометрів і кранів невідомого призначення, розташований убогий стіл з кришкою з блакитної пластмаси і дистрофічними залізними ніжками. Далі за столом – подерті двері, на яких де-по-де нашкрябані сакральні заклинання і містичні побажання, здебільше непристойного характеру, а також назви футбольних команд, рок-груп і інші невідомі слова іншомовного походження. Краще за все нам видно слово «Nirvana», яке по діагоналі перетинає двері, літерою «а» упираючись в коротке, але сильне, як постріл, слово «Fuck».

За столом сидять: хазяїн котельної Веніамін, якого друзі лагідно звуть Веніком, і його друзі Шурон, Йонатан, Вареник і Туз, і апетитно киряють самогонку, в той час коли в темному кутку приємної форми пикатий телевізор «Sony» показує смішне і водночас з тим трагічне кіно. Це не Кустурица і не Грінуей. Це засідання Верховної Ради.

Депутат (у телевізорі). Поки ми з вами отут теревеним, пенсіонери не получають пенсію, солдати патрони, газовики газ, нафтовики нафту, а в Дніпрі перевелась риба, а в коморах миші, бо нема що гризти, так що без Росії нам, товариші і панове, повний гаплик, шо неясно?

Зал засідань погрозово гуде.

Венік. Ну, оце я, хлопці, прихожу в котельну, як всігда, дістаю півлітра, закуску, помидорчики, сало, я люблю, щоб у мене все полюдськи було, ви ж знаєте, у мене тут ядєрку можна пересидіть, наливаю собі стаканюру, і шось, знаєте, мені мішає, ну погано, та й годі. Я тудя-сюда, ну наче хтось тут є і за спиною дивиться. Я тіки так

різко повертаюсь всією рамою назад, йо-майо, не повірите! Отака жаба сидить і на мене дивиться. Главное, шо інтересно, як вона тудя попала? Двері ж зачинені. Хлопці, я сразу пойняв – це шось не те... А потім мене як вдарило! Це Свєтка! Я її так взяв на лопату і думав у піч кинути, а потім думаю: «Ні-і!». Йонатан, ну сам подумай, нашо воно мені? Так двері відчинив і у двір кинув на хрін. Так Свєтку на слідуючий день паралізувало!..

Вареник при цих словах боягузливо хреститься.

Йонатан. Цариця небесна, спасі і сохрани!

Шурон. Ми якось ідемо з Бліном, коли оце біля гастроному, шо оце на углу... Ну оце там, де Героїв космоса і Героїв труда... Взяли портвейну, ідем собі. Блін каже: «Дивись назад, тіки потихеньку...» Я дивлюсь – отакенний кіт чорний за нами іде! Ми, значить, по Ворошилова і на Зою Космодем'янську. Він за нами. Ми у двір, звідти бульваром і через Котовського на Павліка...

Вареник. Якого Павліка?...

Шурон. Морозова! Іде, падлюка! Я так біля стіни стою, аж спина мокра стала, а Блін і каже: «Шурон, спокійно! Це він не по тебе, це він по мене прийшов». Так стоїмо, а він тоже стоїть і на нас дивиться, а чорний, як ніч, страшний! А здоровий, як Вєніків собака! Коли це Шаленчиха іде, і сразу до мене: «Шурон, а який же ти зробився здоровий та красівий!». Ну-ну, думаю, ще тільки цього мені нехватало! Так дулю скрутив і в кармані держу, думаю, давай базікай!..

Йонатан. А дулю нашо?

Вєнік. Ати шо, незнаєш? Вона ж робить! Вже двох чоловіків поховала, а зараз третього шукає! Ти думаєш, вона просто так біля цвинтаря живе? Я тобі так, Йонатан, скажу. Просто так нічого не буває.

Вареник. Точно. Мені Туз книгу читав. Називається «Бхагаватгіта». Там тоже так написано...

Йонатан. Шо Гіта, шо Зіта – всі тьолки прастітутки.

Депутат (у телевізорі). А половина депутатів, що сидять в сесійному залі, прийшли сюди з тюрми, а ще по другій половині тюрма плаче...

Удверіз написом «Nirvana» гупають.

Йонатан (злякано). Хто там?

Зловісна тиша, чути тільки, як вільно і плавно тече самогонка по широкій горлянці Вєніка.

Вареник. А що там у тебе таке?

Вєнік (тихо, зловісним голосом). Того ніхто не знає. Ключа загубили. Одні кажуть, що там гестапо було, а старий Кіндрат, ну що ото від самогонки помер, казав, що тіатр...

Туз. Це отой, що медекспертиза написала: «Тело прожгло діван»?

Вєнік (хрипко). Той самий.

Йонатан. Та... Шо тіатр, що гестапо – один хуй.

Шурон. А ти шо, в тіатрі був?

Йонатан. Ми з Людкою осінню в Київ їздили, нашого собаку в'язати. То Людка приїбалась: «Пайдьом в тіатр, да пайдьом в тіатр». То пішли...

Шурон. І шо?

Йонатан. Та нема на шо дивитись! Одні підараси...

Вєнік. Та, Йонатан, не пизди!

Йонатан. Шо, я підарасів не знаю? Одні підараси, і ще прийомчики один одному показують, оті, якїх, джіу-джитсу! Ашо воно там робиться – хуй просциш... Я думав, там хоч актриси такі степенні будуть, нема жодної! Самі тільки підараси. Ну я бачу таке діло, то ломанувся в бухвет і там всю другу серію просидів. А Людці сподобалось...

Депутат (у телевізорі). Нам раньше всі всігда завідували, а тепер вони з нас хочять зробити хуторян...

Вєнік. І ото буває, вночі гупають, а потім наче собака скавчить...

Туз. То, мабуть, гестапівська вівчарка.

Вєнік. Я тут одного стрів з такою. Стою я в галантереї і дивлюсь собі зубні щітки, що раньше стоїли руб двадцять три, а тепер руб

тридцять сім копійок, коли оце заходе в отдел з собакою і каже: «Покажете міне єтот відеомагнітофон». То я йому і кажу: «Откуда ти такой смелый?» А він каже: «З Ракітного». Я один раз махнув ниткою, то він одлетів на шість метрів двадцять п'ять сантиметрів. А він каже до собаки: «Джек, фас!» То я йому кажу: «Давай сюда твоего собаку! Я його порву!»

Йонатан. Мені раз Шаленчиха казала...

Венік. Я тобі, Йонатан, так скажу, тільки потім не кажи, що я не казав...

Йонатан. Ну що?

Венік. В Шаленчихи мандавошки.

Вареник. Вона воппще дурна. Я їй кажу: «Ходім разом на базар носки продавать. І тобі, і мені вигодно». Приходим, розкладаєм товар, а вона: «Ігор, я хочу піва». Думаю, нехай. Купив їй пляшку. Вона випила: «Ігор, я хочу водки». Я їй кажу: «Шаленчиха, мені так не вигодно», – а вона: «Какой ты скучный!». Це я скучний! А вона, блядь, весела!

У двері з написом «Nirvana» гупають.

Венік (з п'яним роздратуванням). Ну чого б оце я гупав?
(Роздратовано пиздить ногою в двері.)

Йонатан. Це як у Ніцше написано. Коли ти дивишся в безодню, безодня дивиться на тебе.

Туз. Ати шо, читав?

Йонатан. Мене Людка заставляла. Вона стєнку купила і почала туди книжки складати, шо на макулатуру обміняла. Голсуорсі, блядь, про тих, про серів і серух. Так шо вона, сука, зробила, каже, шо поки всього Голсуорсі не прочитаю, вона мені давати не буде. Ну я того Голсуорсі хуйнув про серів, вона мені Ніцше. Я їй кажу: «Люда, ми так не договарювались».

Венік. Я тобі так скажу, Йонатанді стєнкі, книги – то дурне діло. Всякій ремонт надо починати з сантехніки.

Туз. Ти тоже, Венік, розпиздівся, наче самий умний. Ти краще скажи, де ти дівся, коли нас з Бліном ракітнянські пиздили?

Венік. Хлопці, розумієте, тоді так срати захотілося, прямо біда. Ну їй-бо, не брешу! Не вірите? Я можу гавно показати!

Хлопці з насолодою тягнуть самогонку, переварюючи цю інформацію. І саме в цю мить входить Шаленчиха.

Вона здорова і гарна молодиця, її вульгарне і неохайне вбрання пасує їй краще, ніж вишукані італійські шмотки українським поп-зіркам. З двох висказаних вище припущень: а) Шаленчиха «робить»; б) у Шаленчихи мандавошки, – ми схиляємося в бік останнього. В руці у Шаленчихи клітчаста торба мандрівних «човників», під пахвою – журнал «Парад».

Шаленчиха. Привіт, «Компана»! Я вам почитати принесла!

Йонатан. А ти вмієш?

Шаленчиха *(сідає і без зайвої церемонії наливає собі гранчака).* Ти перед Людкой виябуйся, Йонатан. *(Шаленчиха миттєво заливає гранчак в горлянку і смачно хрумкає огірком.)* От дивіться, що тут написано. *(Розкриває журнал «Парад» і читає в голос.)* «Я, конечно, некоторое время очень плотно тусовала. Но если кто думает, что бить суперледи легко, то это ашибка».

Венік. Но і трудного тоже нема ніхуя.

Шаленчиха. Це тобі, Венік, всьо лігко в житті дається. А в жінок жізнь трудная. Осьо, дивись! *(Читає.)* «Кстаті, благодаря опценію з тусовкой я розширила круг своїх інтересов, а ето ізбавило міня от снобізма в манєре одіваться. Хотя порой, когда я надіваю Дону Каран, міне кажется, что міня ето взросліт».

Йонатан. А тебе зато, Шаленчиха, всьо молодіт, яку б хуйнути не наділа.

У двері з написом «Nirvana» гупають, за дверима чути скавучання собаки.

Депутат *(у телевізорі).* Росія і Біларусь – це наші брати, а брати повинні жити разом, в одній хаті, бо як сказав поет: «В одній хаті – одна правда, й сила, і воля».

Гупання, скавучання і депутатська промова зливаються в єдину какофонію.

Вєнік. Живу, як в дурдомі. Вчора жаба, сьогодні – ці привиди гестапівські!..

Вареник. А зуби тобі хто вибив?

Вєнік. Зуби – то хуйня. Я того казла знайшов. Вечором прихожу, так легенько двері відчиняю носакон. В хаті його радіхони сидять. Я зразу сокиру в стіл: «Ось-ось-о тобі!» Питаю: «Де ваш казьол?»

Шурон. А вони?

Вєнік. Та нічого. Я взяв дінґами.

Гупання в двері і скавучання собаки стали вже звичними. До цього додається ще новий звук. Це звук ключа, яким безпорадно совають у замку.

Вареник (злякано). Блядь, це німці! Пацани, точно!

Шурон (до Йонатана). Йонатан, а шо там у Ніцше про таке написано?

Йонатан. У Ніцше написано: «Не бздо в каністру!»

Вєнік підбира з підлоги важку і гарну деталь сантехніки, зроблену з нержавейки, і становиться в античній позі біля дверей. Хлопці озброюються арматурою. Шаленчиха без всяких зусиль дістає з клітчатой торби важкі тіски. Гупання, скавучання, приглушені матюки.

Шурон. Шаленчиха, а шо ти тіски з собою носиш? Шо ти в них зажимаєш?

Шаленчиха. Те, про шо ти подумав. Твої яйця!

Під напором потойбічних сил двері з «Nirvanoio» відчиняються. До котельної входять істоти, котрі зникли за цими дверима хтозна-коли. Це Буратшо, Пьєро, Мальвіна, батько Карло, Дуремар, Карабас-Барабас і пудель Артемон.

Всі вони мають дорослий (якщо не сказати старий) вигляд. Буратіно має алкоголічеські набряки під очима, червоний ніс з синіми жилками і невиразного кольору очі. В танцюючих руках він несе здоровенний золотий ключик. Пьєро схожий на Вертинського після повернення з еміґрації. Мальвіна – це типова нетвереза вокзальна повія пенсійного віку. У Карабаса-Барабаса сива, як в Діда Мороза,

борода волочиться по брудній підлозі. Батька Карла везе на інвалідному возику Дуремар, єдиний з усієї компанії, хто зовсім не змінився. Замикає процесію облізлий і сивий пудель Артемон.

Мальвіна *(ігрово задирає спідницю, під якою виявляються неапетитні чулки та резінки).* Ну что, реб'ята, займемося арифметикою?

Йонатан. Йдьош до жінщини – возьми пльотку!

Карабас-Барабас *(тупо).* Пльотку в семь хвостов... Пльотку в семь хвостов...

Депутат *(в телевізорі).* Ніч іскриться і вспихує, як большой фонтан. І душа моя – іскрящийся фонтан...

Место зустрічі ізменіть ніззя, блядь!

Дійові особи

Незнайка, супермен-вікінг.

Гурвінок, антисеміт.

Карандаш, художник-кічмен.

Самоделкін, матрос торговельного флота.

Петрушка, мовчазний карлік в кепці.

Буратіно, просто поц.

Мальвіна, девушка з голубою волоснею.

Сінеглазка, алкоголіческа подорва.

Красна Шапочка, красива, лінива, егоїстична і дурна блядь.

Артемон, чорний собака.

Мнацаканов, привид у телевізорі.

Дія перша

Дія відбувається в майстерні Карандаша. В майстерні розвішані розкошні вироби хазяїна, в числі яких: пофарбовані гіпсові голови піратів, попільниця у вигляді смерті і голі дівчата в рамі рококо. Біля вікна сидить Петрушка, мовчазний карліку кепці, і фарбує яєчко. На полу хропуть п'яні, брудні і голі Самоделкін в рваному тельніку і Карандаш. На них верхи спить пудель Артемон.

За столом сидять два дебіла, Буратіно і Гурвінок, п'ють і пиздять. З ванної долинають звуки води і веселий регіт Красноі Шапочки.

Буратіно (страшним, хрипким голосом). І от, блядь, він смотріт, шо та хуйня летить. Кругом неї фари, лампи там всякі, і сама червоняста лампа мигає. А летить вона йому на город. От воно стало біля клуні і мигає. Той мудак пиздує туду. Жінка кричить. Він тіки так: «Спакойно,

стара блядь!» А з цієї хуйні так рука його – раз! А їді сюда! Запхали в НЛО і кудись полетіли до хріна на роги.

Гурвінок. Оце все?

Буратіно. Нє, вони політали тудя-сюда, ну там всьо таке. Прилетіли і викинули його кхуям. І чувак той після цього все нахуй забув. Його питають: «Як тебе звуть?» А він: «Бе-е-е». Йому показують жінку, а він: «Бе-е-е».

Гурвінок. Та то всьо хуйня.

Буратіно. Та яка хуйня, блядь, в книзі написано!

Гурвінок. У мене кум – він в Ісайках директор бані, так його небіж приходить додому, а жінки нема. Він до сусідки – сусідки нема. Він сховався за піч, думав, як прийде – налякає. Коли та блядь приходить, скидає одєжу, волоси так розпускає, якоюсь хуйньою намазалась, і раз-у трубу. Кумів небіж тоже, все поскидав і давай мазаться. Намазався і тоже у трубу. Прилітає на якусь гору, ну там, де ото вони гуляють. Стоїть отаке крісло, на ньому сидить їхній цар, всьо таке. Ата блядь каже: «А ти шо тут робиш? Ану пиздуй отсюда». Дає йому поліно, чуєш, каже: «Це твій кінь, і давай пиздуй, щоб тебе не виділи. Тільки не пизди нікому, бо помреш». Він прилетів і зразу ж куму напиздів, а той мені.

Буратіно. І шо, помер?

Гурвінок. Тут же! Як ховали, то весь синій в гробу лежав...

У двері гупають.

Буратіно (до Петрушки). Ти, педрило, ану катай, відкрий.

Петрушка мовчки кидаяйця і пиздує до дверей.

Гурвінок (роздивляється Петрушкіну працю). Блядь, якогось жида нарисував!

Входить Мальвіна, потряхуючи голубою волоснею.

Буратіно. О! А шо, Мальвіна, даси поїбаться?

Мальвіна (ображається). Блядь! Шо ето значіт? Шо, у тебе жени для етого нєт?

Буратіно. Ну яка жена, ну скажи, ну при чому здець жена?

Мальвіна. Якщо хоче, хлопчики, тіки в рот. Ето пожалуйста, ето можно. А поїбаться? Дома їбайтесь.

Гурвінок. У! Жадна сука.

Гурвінок і Буранно киряють. З ванної доноситься щасливий і дурний регіт Червоної Шапочки та звуки води.

Гурвінок (*неприємно отригуючись*). Я одну тьолку кадата знал, така красива тьолка. Ну, в неї, понімаєш, тіки тело красивое, більше ніхуя нема, мозгі совсем отсутствуют. Вона зустрічалась з парнем, такий хороший парніша! Он мечтал, що він колись піде в армію, а вона буде його ждять. І от приходять вони в беседку, а вона йому і каже: «А тепер їби меня». А він їй: «Как ето?» А она говоріт йому: «От січас я тобі покажу, как ето». І не он її, а вона його сама виїбла! Ну, значіт, він їй целку зламав, і йому понравілось. А вона лежить і каже: «А тепер пішов на хуй». А він каже: «Как ето?» От жалко пацана...

Буратіно. Різні случаї єсть. Меня тоже одна тьолка любила. Бувало, я прийду, сяду, а лягати зразу не можу, щоб не наблювать. Отак і сиджу всьо время. А она, сука, подойдют сзади, рукі на плечі положіт і гладіт, і гладіт. А я їй: «Шо ти, стерво, мене гладіш? Шо я тобі – кіт?» І по їбальніку її зразу, на! (*Вздыхає.*) Любила меня!..

Мальвіна. От не люблю, када мужики таке пиздят. І та любила, і та хуела. Та подивіться на себе, кому ви нужні?

Входить Незнайка, білокурий супермен-вікінг, адєтий в кожаное пальто, надіте на кожаний піджак. На руках у Незнайки золоті гайки. З усіх карманів стирчать пачки грошей.

Мальвіна (*сама до себе*). Ето піздец!

Слідом за Незнайкою іде Сінеглазка. Під очима у неї бланжі. Сама вона п'яна, розкована, смердюча і нікому не нужна, крім Незнайки.

Сінеглазка. Здрастуйте, ребята! Я вам поїбаться прінесла...

Незнайка (*з прибалтійським акцентом*). Послушай, Сінеглазка, я тебе прашу!..

Сінеглазка. От'єбісь! Надоел, дурак. Ребята...

Незнайка (*растеряно*). Сінеглазочка, что я такого сказал?

Мальвіна (до Незнайки). Простіте, у вас такої приємний акцент. Ви не німець, випадково?

Незнайка. Ні. Я з Прибалтики.

Мальвіна. Ах, як цікаво. Скажіть мені своє ім'я.

Незнайка. Незнаюскас. Простіть мене, я зараз. (До Сінеглазки). Сінеглазочка, можна тебе на хвилину? Пройдем до туалетної і назад.

Сінеглазка і Незнайка йдуть в просторну туалетну, звідки в самому швидкому часі доносяться протилежні жіночі п'яні матюки і звуки ляпасів.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

ЛЕСЬ ПОДЕРВ'ЯНСЬКИЙ

Рух життя, або Динамо